

Actrice Monic Hendrickx

‘Als ik niet kan
flirten,
houdt alles op’

Ze krijgt de ene geweldige rol na de andere. Toch heeft Monic Hendrickx al een plan klaarliggen voor als dat ‘omdat ik ouder word’ ooit ophoudt. >

Tekst Ingrid Spelt | Foto's Mariël Kolmschot | Visagie Petra Neumann

‘Dankzij mijn moeder heb ik geleerd los te laten.’

‘Vroeger, dat is voor mij Suriname. Een paradijs. Ik woonde van mijn 3de tot 7de in Paramaribo. Mijn vader had daar een baan als wiskundeleraar gekregen. Mijn ouders vonden het spannend om met drie kleine kinderen naar de tropen te emigreren. Ik hield van de geuren, de warmte, de enorme regenbuien; lekker met mijn blote voeten in de plassen stampen. Toen het contract van mijn vader afliep, gingen we terug naar Nederland. Ik vond dat helemaal niet leuk, al was het wel fijn om mijn familie in Nederland te leren kennen. We kwamen in een vrijstaand huis in een dorpje in Brabant terecht. Ik had erge heimwee naar mijn vriendjes en vriendinnetjes in Suriname en naar de zon, en op school werd ik gepest omdat ik een Surinaams accent had en flaporen. Het heeft echt wel even geduurd voordat ik me er thuis voelde en geaccepteerd werd door mijn klasgenootjes.

Toen ik 13 was, stierf mijn vader. Hij had kanker en is vijf jaar ziek geweest. Mijn moeder nam de zorg voor hem op zich. Ik kom uit een hecht gezin en we spraken thuis wel over zijn ziekte en later over zijn dood, maar je kunt elkaar niet echt troosten. We hadden ieder ons eigen verdriet. Het is vreselijk als een ouder overlijdt, maar het overkomt veel jongeren. Mijn moeder bleef niet in het verdriet hangen. Ze gaf ons een fijne jeugd. Die zomer gingen we – zoals elk jaar – naar Italië met de vouwwagen. Toen we op de camping aankwa-

men, stonden de mannen bij wijze van spreken in de rij om haar te helpen. Mijn moeder wimpelde ze af, ze kon het zelf wel.

Van mijn vader had ik graag een afscheidsbrief gehad. Ik had willen horen dat hij trots op me was. Natuurlijk was hij dat, maar het was zo leuk geweest als ik dat zwart op wit had. Pas toen regisseur Willem van de Sande Bakhuyzen overleed, en ik zag hoe moeilijk hij het ermee had om afscheid van zijn kinderen te nemen, had ik er vrede mee. Ik begreep achteraf waarom mijn vader niet geschreven heeft. Wat moet je ook zeggen?

Nu reist mijn moeder de hele wereld rond met haar nieuwe liefde. Ze is zo stoer. Ik probeer een voorbeeld aan haar te nemen. Ik ben geneigd dingen vast te houden, maar door mijn moeder heb ik geleerd los te laten. Hoe zij dat na het overlijden van mijn vader deed – drie kinderen opvoeden, weer een studie oppakken – is geweldig.

Mijn vriend Ralph is huisman en doet mijn agentschap. Die rolverdeling is zo gegroeid. Ik verdiende simpelweg meer. En ik vind het prettig dat Ralph er voor onze dochter Javaj is als ik werk, zodat zij niet van oppas naar oppas hoeft. Als ik in het buitenland ben voor filmopnames zorg ik dat Ralph en Javaj me opzoeken. Langer >

‘In vrijheid elkaar liefhebben, dat is de kunst.’

dan anderhalve week kan ik ze niet missen. Ik heb een goede band met Javaj. Ik ben ook geregeld langere periodes thuis. Maar als ik te lang niet werk, word ik onrustig. Van filmen laad ik mezelf op. Wanneer ik dan weer thuis ben, kan ik er helemaal voor Ralph en Javaj zijn, ben ik een leukere moeder en vriendin.

Op Ralph kan ik nog steeds verliefd zijn. Hij is echt de man voor mij. Als pubers hebben we de liefde ontdekt. Jaren later vielen we opnieuw voor elkaar. Ach, het is een restje seks dat er nog uit moet, dacht ik toen. Maar ik werd weer hevig verliefd. Het was vertrouwd en spannend tegelijk. Ralph is mooi, ruikt lekker en kan goed fikkies stoken. Als hij dat doet, vind ik hem nog het aantrekkelijkst. Hij is bovendien eigennuttig, hij kiest niet voor het geijkte pad. Ik neem snel dingen voor waar aan, Ralph niet. Dan kunnen we verwikkeld raken in leuke discussies.

Ik ben vaak verliefd. Kan helemaal dol op iemand worden, gefascineerd zijn door een persoon. Ik vind het niet nodig om die verliefdheid direct te consumeren, zoals ik vroeger weleens deed. Het hebben van meerdere mannen tegelijk is veel te ingewikkeld. Ik streef naar een monogame relatie. We hebben geen open huwelijk. Maar ik ben niet jaloers aangelegd. Ralph ook niet. In vrijheid elkaar liefhebben, dat is de kunst. Flirten is het leukste dat er is. Als ik dat niet meer mag, houdt alles op. Het leven moet doorspekt zijn

met flirten. Het heeft alles met dansen en muziek te maken. Ik word er vrolijk van. Ik vind het ook heerlijk om me te omringen met vrienden. Thuis feestjes geven, praten en muziek maken. Tijdens het filmen vind ik het ook fijn om aan lange tafels te zitten en lekker te eten. Ik geniet enorm van die gezelligheid.

Ralph en ik vertrouwen elkaar. Als je zorgt dat je zelf gelukkig bent, ben je meer in staat om de ander lief te hebben en ruimte te gunnen. Ik heb vrijheid nodig, moet eropuit kunnen. We leven hier met z'n drieën in een klein huis. Soms vliegt me dat aan. ‘Mensen zijn niet geschikt om samen te wonen’, heb ik weleens geroepen.

Ralph en ik hebben zulke grote ego's dat we elkaar in de winter in de weg kunnen zitten. Dan kijk ik uit naar de lente. Met onze grote tuin hebben we er dan meer vierkante meters bij. Ik zou wel een atelier in de tuin willen, een plek om me terug te trekken. Nu ga ik hardlopen, fietsen of yoga doen. We maken daar geen afspraken over. Ik doe niet aan afspraken maken; we wonen samen maar hebben niet eens een samenlevingscontract.

We hebben samen een kind en dat geeft een enorme band. Ik had nooit gedacht dat ik het zou durven. De verantwoordelijkheid voor een kind is nogal wat. Ik heb wel altijd gehóópt dat ik moeder zou worden. Het moederschap is mooi. Ik twijfel daar nooit over. Over de rest in het leven >

Monic Hendrickx (47) brak bij het grote publiek door met de speelfilms *De Poolse bruid* en *Nynke*. Op tv was ze onder andere te zien in de serie *Stellenbosch* en als Carmen in de populaire serie *Penzoza*. Ze won vier Gouden Kalveren, de belangrijkste Nederlandse filmprijs. Nu is ze te zien in de bioscoopfilm *Kenau*, die begin maart in première ging en waarin zij de hoofdrol speelt. Monic Hendrickx en haar partner Ralph hebben een 12-jarige dochter, Javaj.

kan ik voortdurend twijfelen. Doe ik alles wel goed? Is het wel leuk? Wat vind ik nu werkelijk van dingen? Pfff, ik kan verstrikt raken in mijn gedachten.

Dat ik kostwinner ben, legt heel soms een druk op me. Acteren is een onzeker beroep. Om mijn kansen te vergroten, zou ik me ook moeten richten op een buitenlandse carrière. Ik ben daar een beetje laks in, maar wil mijn horizon wel verbreden. Krijg ik straks geen enkele rol meer, omdat ik ouder word, dan red ik me ook wel. Dan ga ik regisseren of een *bed & breakfast* beginnen. Er komt vast iets op mijn pad. Ik verdien niet de tonnen die mensen verwachten dat ik verdien. Er zijn jaren bij dat ik een modaal inkomen heb. Maar ik heb niets te klagen als ik mezelf vergelijk met mensen in Afrika.

Armoede raakt me. Na de opnames van de televisieserie *Stellenbosch* in Zuid-Afrika heb ik zeven jaar geleden de stichting Small Change opgericht. Ik moest iets doen. Ik voelde de apartheid in elke vezel, in elk gebouw. De stichting steunt een jeugdcentrum in het township Mbekweni. In december ben ik ernaartoe geweest; het was alweer vijf jaar geleden dat ik er was, en bovendien kon ik zo de uitnodigingen ontlopen van talkshows om te praten over Jeroen Willems (de in december 2012 plotseling overleden acteur – red.). Hij was een jaar dood. Ik mis hem. We hadden een broer-zus-verbondenheid. We spra-

ken elkaar niet dagelijks, maar in periodes was hij sterk aanwezig. Jeroen was behalve een goede vriend ook een voorbeeld; hij kon zo waanzinnig goed spelen. De zinnelijkheid en intensiteit waarmee hij leefde, zijn nu nog een inspiratiebron voor mij. Ralph heeft me twee papegaai-kandelaars gegeven: de ene is Jeroen, de andere ben ik. Als ik Jeroen mis, steek ik de kaarsen aan. Ik vind het een lief cadeau.

Straks ga ik misschien wel terug naar Suriname. Hoewel, als ik er echt serieus over nadenk... Ik kan mijn familie en vrienden helemaal niet missen. Ik ben bang om Ralph en Javaj te verliezen, maar over mijn eigen dood maak ik me minder druk. Ik ben wel bang voor aftakeling. Ik heb dat bij mijn vader gezien. Eerst liep hij nog een rondje om de wijk. Daarna om het huis. Toen om de tafel. En toen was er helemaal geen rondje meer.

Dat een lichaam niet meer wil, lijkt me heel erg. Die hele lijdensweg. Het lijkt me moeilijk om alles wat me dierbaar is, los te laten. Maar ja, iedereen doet dat uiteindelijk. Ouderdom is ontluisterend. Ik heb nu al dat mijn lichaam het minder goed doet. Als ik niet meer kan sporten, spelen, reizen, dan is er toch niets meer aan? Wat dat betreft moet ik ook op tijd dood. Ach, nee, ik word natuurlijk gewoon gezond 100 jaar.” ■